

ОТНОСНО: Изплатени доходи на чуждестранни лица

В Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ постъпи Ваше писмо с вх. №/19.07.2019 г.

Изложена е следната фактическа обстановка:

Във връзка с патентоване на изобретение в чужбина са изплатени доходи на чуждестранни лица. За патентоване на изобретението дружеството е упълномощило патентни представители от чуждите държави да извършат всички необходими действия за патентоване, без елементи на препоръки, съвети и консултации.

Изготвени са протоколи по чл. 82 и чл. 117 от ЗДДС.

Към запитването е приложено становище на представител на индустриалната собственост в Р България във връзка с предприетите от дружеството действия за патентоване на създаденото от него изобретение в чужбина.

Поставени са следните въпроси:

1. Посочените услуги попадат ли в обхвата на разпоредбите на чл. 12 и чл. 195 от ЗКПО като технически услуги?
2. Възникват ли допълнителни данъчни задължения за дружеството?

Предвид изложената фактическа обстановка, изразявам следното становище:

На основание чл. 25 от Закон за патентите и регистрацията на полезните модели (ЗПРПМ) юридически лица със седалище в Република България имат право да заявяват за патентоване в чужбина свое изобретение след извършване на съответните проверки, предвидени от цитирания закон.

Съобразно законодателството на всяка конкретна държава българското юридическо лице е задължено да извърши определени действия пред Патентното ведомство чрез местни патентни представители. Съгласно представеното със запитването становище на български представител по индустриална собственост в чуждата държава е необходимо да се извършат действия по заявяване на изобретението, изготвяне на документация, поддържане на връзка между заявителя и Патентното ведомство и други действия в хода на процедурата от заявяването до издаването на патент.

В разпоредбите на § 1, т. 9 от допълнителните разпоредби на Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), е посочено, че възнаграждения за технически услуги са плащанията с източник Република България за монтаж или инсталиране на материални активи, както и всякакви услуги от консултантско естество и маркетингови проучвания, извършени от чуждестранно лице.

Определение на понятието „консултантски услуги“ липсва в ЗКПО и в другите данъчни закони, поради което смисълът на това понятие следва да се извлича от общоприетото му значение. Обичайно анализът за преценка наличието на консултантски услуги започва от клаузите на сключен договор с чуждестранно лице за извършване на консултации. Такива договори са тези, при които обект на услуга е решаването на съществуващ проблем, анализ на проблемни ситуации и препоръки, знания или информация за или във връзка с решаването им. Най-общо услугите от консултантско

естество се изразяват в даване на становище, специализирано мнение, препоръка. Консултантски услуги са тези, които се предоставят от лице, което има специални знания и умения в определена област, което дава препоръка, съвети или мнение като специалист, вещо лице, експерт в рамките на професионалната си дейност.

За да се квалифицира видът на възнаграждението е необходимо да се прецени естеството на извършената услуга, да се анализират процедурите, които се прилагат, сключените договори, уговорените права и задължения и друга информация. Установяването на елементи на определението за възнаграждения за технически услуги в доходите, които ще се изплащат, може да стане само при наличието на пълния набор от документи, които съществуват при българския платец на дохода.

В този смисъл, ако при процеса на патентоване има елементи на посоченото по-горе определение и същите могат да се определят (разграничат) като стойност, би следвало да се облагат с данък при източника, когато се изплащат доходи на чуждестранни юридически лица по реда на чл. 195 във връзка с чл. 12 и §, 1, т. 9 от ЗКПО. В такъв случай дружеството – платец на дохода, на база наличните документални доказателства, би трябвало да може да разграничи и определи стойност на консултантския елемент, който подлежи на облагане.

Необходимо е да се има предвид, че когато се определят доходи с консултантски характер, прилагането на вътрешното законодателство за облагането им с данък при източника е в зависимост от разпоредбите на спогодбите за избягване на двойно данъчно облагане със съответните държави. Същите на основание чл. 13 от ЗКПО, когато съдържат разпоредби, различни от разпоредбите на цитирания закон, се прилагат с приоритет, но не автоматично. Необходимо е от чуждестранното юридическо лице да се приложи процедура за прилагане на спогодбите за избягване на международното двойно данъчно облагане на доходите и имуществото, която е регламентирана с разпоредбите на чл. 135 до чл. 142 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Ако услугите не са съпроводени с предоставяне на консултации, препоръки и проучвания, възнаграждението за услуги, във връзка с патентоване, не подлежи на облагане с данък при източника, тъй като не попада в хипотезата на чл. 195, ал. 1 във връзка с чл. 12, ал. 5 от ЗКПО.

Настоящото становище е принципно. В случаите, когато в производство, възложено по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) се съберат и други доказателства, освен приложените към настоящото запитване, органите по приходите установяват и преценяват доказателствата в съответствие с основните принципи, заложи в кодекса.